

Sygn. akt V U 527/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ryszard Sadlik
Protokolant:	st.sekr.sądowy Edyta Boszczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2013 r.

na rozprawie

odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

z dnia 4 kwietnia 2013 roku nr (...)

w sprawie M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o emeryturę

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje emeryturę M. B. od (...) roku;

II. stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Niniejszy wyrok jest prawomocny z dniem 27.06.2013 r

K. dn. 1.07.2013 r

SSO Anna Matysiak

Sygn. akt V U 527/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił M. B. przyznania emerytury.

Ubezpieczony złożył odwołanie od powyższej decyzji. Zakwestionował w jego treści nie uwzględnienie przez organ rentowy okresu jego pracy w warunkach szczególnych na stanowisku pracy operatora koparki (k. 2-3).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. urodził się w dniu (...) roku.

W okresie od 8 października 1973 roku do 30 września 1989 roku ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. jako operator koparki. Praca jego polegała na prowadzeniu koparki i wykonywaniu przy jej pomocy wykopów związanych z budownictwem mieszkaniowym, kanalizacją, budową rurociągów. Była to ciężka koparka gaśnicowa o masie powyżej 20 ton. Ubezpieczony wykonywał tę pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W dniu 21 marca 2013 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

Ogólny staż ubezpieczeniowy wynosi 26 lat, 5 miesięcy i 24 dni przypadających na dzień 1 stycznia 1999 roku, w tym pracy w szczególnych warunkach - ponad 15 lat.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., zeznań świadków i ubezpieczonego oraz akt osobowych ubezpieczonego

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2004 r. Nr 39 poz. 353 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. 1 stycznia 1999 roku osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (art. 184 ust. 2).

Zgodnie z art. 27 ustawy emerytalnej urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn,

Natomiast w myśl art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. Nr 8 poz. 43 ze zm.), według których okresami pracy uzasadniającymi prawo do wcześniejszej emerytury są

okresy, w jakich praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie nie jest spornym między stronami ogólny staż pracy ubezpieczonego przypadający na dzień 1 stycznia 1999 roku. Spór dotyczył natomiast tego, czy praca ubezpieczonego w okresie od 8 października 1973 roku do 30 września 1989 roku była pracą w warunkach szczególnych.

Dokonując ustaleń w tym zakresie, Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz zeznaniach świadków i ubezpieczonego. Ze zdeponowanego w aktach świadectw pracy wynika, że ubezpieczony w okresie od 8 października 1973 roku do 30 września 1989 roku świadczył pracę na stanowisku operatora koparki. Fakt pracy ubezpieczonego na tym stanowisku potwierdzają także zeznania świadków i ubezpieczonego. Dowody te, w ocenie Sądu, tworzą spójny i wiarygodny obraz stanu faktycznego. Okoliczność pracy ubezpieczonego na wskazanym wyżej stanowisku nie była kwestionowana w istocie przez organ rentowy. Organ ten odmówił bowiem wliczenia do pracy w warunkach szczególnych spornego okresu tylko z uwagi na nieprzedłożenie przez ubezpieczonego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę.

Stanowisko to nie jest uzasadnione, gdyż w świetle powyższych dowodów uznać należało, iż w spornym okresie ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę operatora koparki wskazaną w wykazie A, dział V, poz. 3 ujętą jako prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Wskazać należy nadto, że stanowisko maszynisty koparek i ładowarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych zostało również zamieszczone w wykazie A dziale V, poz. 3 pkt 1 stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku (Dz. U. MB i (...) nr 3 poz. 6).

Podsumowując, stwierdzić należy, iż ubezpieczony legitymuje się ponad 15 – letnim okresem wykonywania pracy o takim charakterze.

Należało zatem uznać, że skoro ubezpieczony ukończył 60 lat i legitymuje się wymaganym stażem pracy przypadającym na dzień 1 stycznia 1999 roku – dzień wejścia w życie ustawy emerytalnej, w tym - w szczególnych warunkach ponad 15 lat, to tym samym spełnia przesłanki, od których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd - na podstawie art. 47714 §2 kpc - zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu emeryturę od (...) roku, gdyż w tej dacie ubezpieczony uzyskał wiek emerytalny.

Sąd uznał, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za niewyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (art. 118 ust. 1a ww. ustawy), gdyż w postępowaniu przed organem tym obowiązuje zamknięty katalog środków dowodowych. Przy czym podstawowym dowodem dotyczącym pracy w warunkach szczególnych jest świadectwo wykonywania pracy w tych warunkach, a ubezpieczony tego dokumentu nie przedstawił. Dlatego też dla wyjaśnienia tej okoliczności konieczne było przeprowadzenie postępowania odwodowego przed sądem.

Z tych względów należało orzec, jak w sentencji wyroku.